

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1182/2017
07.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због пет кривичних дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Манасијевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању ЗКж 161/16 од 12.07.2016. године и Апелационог суда у Нишу 8КжЗ 41/16 од 24.11.2016. године, у седници већа одржаној 07.12.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Манасијевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању ЗКж 161/16 од 12.07.2016. године и Апелационог суда у Нишу 8КжЗ 41/16 од 24.11.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Владичином Хану К 44/16 од 17.03.2016. године, окривљени АА, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио пет кривичних дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 3. КЗ. Истом пресудом су оштећене: ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, упућене на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању ЗКж 161/16 од 12.07.2016. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Владичином Хану и преиначена је пресуда Основног суда у Сурдулици, судске јединице у Владичином Хану К 44/16 од 17.03.2016. године, тако што је окривљени АА оглашен кривим да је извршио пет кривичних дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 3. КЗ, за која кривична дела му је суд претходно утврдио казне затвора у трајању од по 3 (три) месеца, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању

од 1 (једне) године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, које не сме напуштати осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљеном се у казну затвора урачунава време проведено у притвору од 17.12.2010. године до 17.02.2011. године. Истом пресудом, малолетне оштећене: ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, упућене су на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева. Такође, пресудом је одређено да ће о трошковима кривичног поступка бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 8КжЗ 41/16 од 24.11.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, а пресуда Вишег суда у Врању ЗКж 161/16 од 12.07.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Вишег суда у Врању ЗКж 161/16 од 12.07.2016. године и Апелационог суда у Нишу 8КжЗ 41/16 од 24.11.2016. године, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Манасијевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати Вишем суду у Врању, као другостепеном суду, на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у тренутку доношења побијане правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу, већ била наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног у односу на кривична дела из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 3. КЗ, за која је исти оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом Вишег суда у Врању, и то конкретно у односу на радње предузете септембра, октобра и новембра месеца 2010. године, због чега бранилац сматра да је на тај начин учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани, а из следећих разлога:

Радње извршења пет кривичних дела из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 3. КЗ које су оптужним предлогом јавног тужиоца окривљеном стављене на терет и за које је побијаним правноснажним пресудама оглашен кривим, у конкретном случају су временски збирно опредељене (окривљени се терети да их је извршио током октобра, новембра и децембра месеца 2010. године) не

означавајући посебно дане у наведена три месеца када је и према којој оштећеној предузета свака од наведених радњи, па имајући у виду правну оцену радњи окривљеног учињених према укупно пет оштећених лица и специфичност прилика у којима су предузете инкриминисане радње, Врховни касациони суд оцењује да се из напред наведених разлога, време застарелости кривичног гоњења, у конкретном случају, не може рачунати засебно за сваку кривичноправну радњу за коју је окривљени оглашен кривим.

У овом случају који животно представља једну јединствену целину, а у немогућности даље идентификације у погледу времена извршења дела појединачно за сваку од оштећених – застарелост се има рачунати од момента када је предузета радња последњег кривичног дела, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, а време наступања застарелости се одређује према квалификацији кривичних дела која су му стављена на терет.

Стога, како је окривљени АА, побијаним правноснажним пресудама оглашен кривим да је током октобра, новембра и децембра месеца 2010. године, извршио пет кривичних дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 3. КЗ, дакле и децембра месеца 2010. године, и како је према истом закону прописана новчана казна или затвор до три године, то произилази да је у конкретном случају у смислу члана 103. тачка 6. КЗ у вези члана 104. став 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила у децембру 2016. године.

Имајући у виду да је доношењем пресуде Апелационог суда у Нишу 8КжЗ 41/16 од 24.11.2016. године, поступак правноснажно окончан пре наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, то се по налажењу овог суда, неосновано захтевом за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се исте заснивају на доказу на коме се по закону не могу заснивати. У вези са истакнутом повредом бранилац наводи да суд није могао да заснује правноснажну пресуду на налазу и мишљењу вештака психолога Снежане Станковић од 24.01.2011. године, јер је наведено вештачење према ставу браниоца, обављено без наредбе суда, као и из разлога што поменути вештак није била на списку сталних судских вештака у време давања налаза и мишљења, као ни у време испитивања на претресу пред другостепеним судом, због чега је према оцени браниоца, њен налаз и мишљење незаконит доказ на коме се пресуда не може заснивати.

Међутим, како је бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Манасијевић, ову битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истицао и у жалби на побијану пресуду Вишег суда у Врању 3Кж 161/16 од 12.07.2016. године, а приликом одлучивања о жалби Апелациони суд у Нишу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни четвртој, пасус трећи образложења побијане пресуде дао јасне и довољне разлоге, то наведене разлоге у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из изнетих разлога, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У захтеву се истиче и да законски заступник малолетне оштећене ДД, у конкретном случају није поднео кривичну пријаву против окривљеног, нити је у законом прописаном року од три месеца од дана сазнања за кривично дело и осумњиченог, поднео предлог за кривично гоњење, због чега бранилац сматра да је тиме учињена повреда члана 53. став 2. и став 3. ЗКП.

Надаље, у захтеву се наводи да је другостепени суд поступио супротно одредби члана 103. став 1. ЗКП, јер није донео решење о одређивању статуса посебно осетљивог сведока.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је нижестепени суд поступао супротно одредби члана 104. став 2. ЗКП, јер браниоцу и окривљеном није омогућио увид у техничко средство за пренос слике, већ је само председник већа имао увид у техничко средство за пренос слике и звука – лаптоп.

Такође, бранилац у захтеву наводи и да окривљеом АА, апелациони суд није доставио обавештење о одржавању седнице већа пред тим судом, као судом трећег степена, због чега бранилац закључује да је суд поступио супротно одредби члана 447. став 1, 2. и 5. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 53. став 2. и став 3, 103. став 1, 104. став 2. и 447. став 1, 2. и 5. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Марина Радосављевић,**

**За председника већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић